Nr. 11263/2026

13 -10- 2026

Către: DOAMNA IOANA BRAN - VOINEA
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data de 9 octombrie 2026

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 219076
2026 Luna 10 Ziua 15

STIMATĂ DOAMNĂ SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. *Proiectul de lege pentru prorogarea termenului prevăzut de art.7 alin.(11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.95/2021 pentru aprobarea Programului național de investiții "Anghel Saligny"* **(Bp.476/2026, PIx.612/2026)**;
2. *Proiectul de lege pentru completarea art.96 din Legea fondului funciar nr.18/1991* **(Bp. 122/2025, PIx.254/2025)**;
3. *Propunerea legislativă privind abrogarea Legii poliției locale nr. 155/2010 și stabilirea cadrului tranzitoriu pentru reorganizarea atribuțiilor administrative locale* **(PIx. 481/2026)**;
4. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.156/2023 privind organizarea activității de prevenire a separării copilului de familie, precum și pentru completarea Legii nr.272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului* **(Bp. 363/2026, PI-x. 633/2026)**;
5. *Propunerea legislativă privind declararea ultimei zile de duminică din luna mai ca Ziua Națională a Composesoratelor, Obștilor, Pădurilor Grănicerești, Comunelor Politice și a altor forme asociative de proprietate care fac parte din Tezaurul Istoric al României* **(Bp.413/2026, L 521/2026)**.

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

SECRETAR DE STAT

PRIM MINISTRU

Domnule preşedinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituţie şi în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă privind abrogarea Legii poliției locale nr. 155/2010 și stabilirea cadrului tranzitoriu pentru reorganizarea atribuțiilor administrative locale,* iniţiată de doamna deputat SOS România Simona – Elena Ilie Macovei împreună cu un grup de parlamentari SOS România (**Plx. 481/2026**).

I. Principalele reglementări

Prezenta iniţiativă legislativă are ca obiect de reglementare abrogarea *Legii poliției locale nr. 155/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare* și instituirea unui cadru normativ tranzitoriu destinat desființării structurilor de poliție locală, concomitent cu reorganizarea modalității de exercitare a atribuțiilor administrative desfășurate în prezent de acestea.

De asemenea, inițiativa legislativă instituie norme privind reorganizarea structurilor existente, inventarierea patrimoniului și a arhivelor, preluarea bazelor de date, soluționarea raporturilor juridice aflate în curs și reglementarea situației personalului, în scopul asigurării continuității activităților administrative și al evitării apariției unor

dificultăți de ordin practic sau juridic în procesul de reglementare a noii soluții legislative.

II. Observaţii

1. Referitor la conţinutul instrumentului de motivare a soluţiilor preconizate, sub aspectul conformității cu exigenţele constituționale şi legale prevăzute de art. 74 alin. (4) din *Constituţia României, republicată*, precum şi de dispozițiile *Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,* referitoare la prezentarea propunerilor legislative în forma cerută pentru proiectele de lege, semnalăm că instrumentul de prezentare şi motivare, precum şi forma propunerii legislative nu îndeplinesc aceste exigenţe.

În context, evidențiem faptul că, potrivit art.31 alin. (1) din *Legea nr.24/2000*, instrumentul de prezentare şi motivare al unui demers legislativ include conţinutul evaluării impactului proiectului de act normativ respectiv, cuprinzând următoarele secţiuni:

- motivul emiterii actului normativ, care reprezintă cerinţele ce reclamă intervenţia normativă, cu referire specială la insuficienţele şi neconcordanţele reglementărilor în vigoare, principiile de bază şi finalitatea reglementărilor propuse, cu evidențierea elementelor noi, concluziile studiilor, lucrărilor de cercetare, evaluărilor statistice, referirile la documente de politici publice sau la actul normativ pentru a căror implementare este elaborat respectivul proiect;
- impactul socioeconomic, care se referă la efectele asupra mediului macroeconomic şi social, inclusiv evaluarea costurilor şi beneficiilor;
- impactul financiar asupra bugetului general consolidat atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât şi pe termen lung (pe 5 ani), inclusiv informaţii cu privire la cheltuieli şi venituri;
- impactul asupra sistemului juridic ce vizează implicaţiile pe care noua reglementare le are asupra legislaţiei în vigoare, precum şi preocupările în materie de armonizare legislativă;
- consultările derulate în vederea elaborării proiectului de act normativ, organizaţiile şi specialiştii consultaţi, esenţa recomandărilor primite;

- activitățile de informare publică privind elaborarea şi implementarea proiectului de act normativ;

- măsurile de implementare, care vizează modificările instituţionale şi funcţionale la nivelul administraţiei publice centrale şi locale generate de implementarea demersului legislativ de referință.

Or, din analiza *Expunerii de motive* a propunerii legislative supuse analizei nu se identifică o evaluare a sincopelor/deficienţelor actuale, consultările derulate în acest sens şi nici o analiză de impact pe care un astfel de demers îl poate avea în arhitectura mecanismelor interinstituționale de asigurare a ordinii publice la nivel național.

Astfel, *Expunerea de motive* nu justifică în mod corespunzător opţiunea legislativă pentru desființarea poliției locale din perspectiva *principiului autonomiei locale*, consacrat de art. 120 şi art. 121 din *Constituţia României, republicată*, şi de dispoziţiile *Ordonanței de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare*. Potrivit art. 120 alin. (1) din *Constituţie*, administrația publică din unitățile administrativ - teritoriale se întemeiază pe *principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice*, iar, în aplicarea acestor dispoziţii constituţionale, *Codul administrativ* consacră dreptul autorităților deliberative şi executive locale de a organiza aparatul de specialitate și serviciile publice de interes local, în limitele competenţelor stabilite de lege.

În concret, propunerea analizată obligă autoritățile administraţiei publice locale să constituie comisii de inventariere administrativă (art. 13), să adopte, într-un termen imperativ, hotărâri privind reorganizarea aparatului de specialitate, a instituțiilor și serviciilor publice de interes local, stabilind compartimentele care preiau atribuţiile administrative, funcțiile publice și posturile contractuale, patrimoniul redistribuit, arhivele, contractele, măsurile privind personalul și creditele bugetare (art. 14), să reorganizeze raporturile de serviciu și de muncă ale personalului (art. 16-20), să preia patrimoniul, arhivele, bazele de date, contractele și procedurile contravenționale (art. 21-30), precum şi să modifice sau să abroge actele administrative normative incidente (art. 42 alin. (5)).

Or, aceste măsuri reprezintă ingerințe asupra modului de organizare și funcționare a autorităților administraţiei publice locale și asupra atribuţiilor constituţionale ale consiliilor locale și primarilor de a

soluționa și gestiona treburile publice ale colectivităţilor locale, astfel cum acestea sunt consacrate de art. 121 alin. (2) din *Constituţie*.

Observăm că instrumentul de prezentare şi motivare nu relevă efectuarea unor consultări cu structurile asociative ale autorităţilor administraţiei publice locale, deşi, în raport cu amploarea intervenţiei legislative şi cu efectele acesteia asupra organizării administraţiei publice locale, *Expunerea de motive* trebuia să reflecte rezultatul consultărilor realizate ori, după caz, să justifice lipsa acestora şi să evidenţieze poziţia autorităţilor direct vizate de reglementare.

Mai mult, *Expunerea de motive* nu cuprinde o analiză privind impactul pe care măsura propusă îl produce asupra exercitării atribuţiilor administraţiei publice locale şi nici nu justifică motivele pentru care obiectivele urmărite nu ar putea fi realizate prin măsuri de reorganizare sau de redefinire a competenţelor, mai puţin intruzive decât desfiinţarea integrală a poliţiei locale.

Considerăm că desfiinţarea, printr-o iniţiativă legislativă parlamentară, a unei instituţii publice (în cazul de faţă a poliţiei locale), care funcţionează de aproximativ 15 ani, trebuie să fie rezultatul unui proces decizional fundamentat pe date obiective şi pe o evaluare prealabilă a consecinţelor măsurii legislative.

O instituţie publică aflată în funcţiune constituie o componentă a organizării administrative a statului, exercită atribuţii stabilite de lege, gestionează resurse publice şi generează raporturi juridice stabile atât cu alte autorităţi, cât şi cu cetăţenii. În aceste condiţii, eliminarea sa din arhitectura instituţională a statului produce efecte juridice, administrative, economice şi sociale de o amploare care impune o fundamentare riguroasă a intervenţiei legislative respective.

Respectarea *principiului statului de drept* şi a exigenţelor de calitate a legii presupune ca iniţiativa legislativă să fie precedată de o analiză preliminară care să demonstreze existenţa unei necesităţi reale de desfiinţare a instituţiei. O asemenca analiză trebuie să identifice disfuncţionalităţile sistemului existent, să evalueze dacă obiectivele urmărite nu pot fi atinse prin măsuri mai puţin intruzive şi să explice motivele pentru care desfiinţarea reprezintă soluţia adecvată şi proporţională.

În lipsa unei asemenea analize şi a unui studiu de impact, iniţiativa legislativă nu oferă elementele necesare pentru verificarea caracterului raţional, necesar şi proporţional al măsurii propuse. Or, în jurisprudenţa

Curții Constituționale s-a statuat, în mod constant, că legiuitorul beneficiază de o marjă de apreciere în configurarea politicilor publice, însă aceasta nu este una discreționară, exercitarea competenței de legiferare fiind supusă exigențelor constituționale privind calitatea legii, securitatea juridică, proporționalitatea și obligația de motivare obiectivă a soluțiilor legislative.

Prin urmare, în lipsa unei fundamentări reale, întemeiate pe o analiză preliminară și pe un studiu de impact, desființarea unei instituții publice prin lege apare ca o măsură insuficient justificată, care nu permite verificarea respectării exigențelor constituționale referitoare la caracterul rezonabil, previzibil și proporțional al intervenției legislative.

Totodată, desființarea poliției locale ar putea avea ca efect atribuirea către Poliția Română a unor competențe exercitate în prezent de poliția locală, precum și necesitatea asigurării resurselor corespunzătoare pentru exercitarea acestora.

2. Potrivit dispozițiilor art.1 din *Legea poliției locale nr.155/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare*:

"*(1) Poliția locală se înființează în scopul exercitării atribuțiilor privind apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private și publice, prevenirea și descoperirea infracțiunilor, în următoarele domenii:*

a) ordinea și liniștea publică, precum și paza bunurilor;

b) circulația pe drumurile publice;

c) disciplina în construcții și afișajul stradal;

d) protecția mediului;

e) activitatea comercială;

f) evidența persoanelor;

g) alte domenii stabilite prin lege.

(2) Poliția locală își desfășoară activitatea pe baza principiilor: legalității, încrederii, previzibilității, proximității și proporționalității, deschiderii și transparenței, eficienței și eficacității, răspunderii și responsabilității, imparțialității și nediscriminării."

Așadar, rațiunea adoptării de către legiuitor a cadrului normativ privind înființarea poliției locale a avut la bază o nevoie socială, ancorată în problemele comunităților locale și guvernată de principiile mai sus arătate.

Astfel, raportat la propunerea de abrogare a actului normativ privind poliția locală, considerăm că s-ar fi impus o fundamentare solidă în ceea ce privește acoperirea nevoii sociale care a stat la baza adoptării *Legii poliției locale.*

Mai mult, poliția locală are la bază modelul anterior al poliției comunitare, cu atribuții mai clare și mai extinse. În conformitate cu prevederile art. 3 alin. (1) din *Legea poliției locale nr.155/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare*: *„(1) La nivelul comunei, al orașului, al municipiului sau al sectorului municipiului București, după caz, unde este înființată poliția comunitară conform prevederilor Legii nr. 371/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea Poliției Comunitare, cu modificările și completările ulterioare, aceasta se reorganizează ca structură de poliție locală, potrivit prevederilor art.4*".

Conform prevederilor art. 4 alin.(1) din *Legea poliției locale nr.155/2010*: *„(1) Poliția locală se organizează și funcționează, prin hotărâre a autorității deliberative a administrației publice locale, ca un compartiment funcțional în cadrul aparatului de specialitate al primarului/primarului general sau ca instituție publică de interes local, cu personalitate juridică.".*

În acest sens, considerăm că s-ar fi impus analizarea capacității autorităților administrației publice locale de a duce la îndeplinire atribuțiile specifice poliției locale, având în vedere că aceste atribuții sunt stabilite în prezent exclusiv în sarcina poliției locale și nu a altor structuri organizatorice din cadrul autorităților administrației publice locale care, potrivit propunerii legislative, ar trebui înființate. Totodată, potrivit dispozițiilor art. 129 alin. (1) din *Codul administrativ*: *„(1) Consiliul local are inițiativă și hotărăște, în condițiile legii, în toate problemele de interes local, cu excepția celor care sunt date prin lege în competența altor autorități ale administrației publice locale sau centrale.".*

3. Stabilirea sau modificarea structurii de funcții publice, precum și reorganizarea activității autorității/instituției publice în cadrul administrației publice locale se realizează prin hotărâre a consiliului județean sau, după caz, a consiliului local pe baza activităților care implică exercitarea prerogativelor de putere publică, conform art. 370 alin. (1) - (3), art. 404 - 408, art. 518 și art.519 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019.*

Raportat la dispozițiile art. 404 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019*, gestiunea curentă a resurselor umane, inclusiv a funcţiilor publice este organizată şi realizată, în cadrul fiecărei instituţii publice, de către un compartiment specializat, care colaborează cu Agenţia Naţională a Funcţionarilor Publici (ANFP).

În contextul celor de mai sus, textul legal nu instituie obligaţia autorităţilor deliberative ale administraţiei publice locale de a organiza o structură de poliţie locală. De asemenea, activitățile privind disciplina în construcții și afișajul stradal, protecţia mediului, administrarea domeniului public și privat, activitatea comercială, salubritatea, parcările publice, utilizarea domeniului public, evidenţa persoanelor, autorizarea, verificarea şi controlul administrativ în domeniile de competenţă locale și alte domenii stabilite prin lege se desfășoară indiferent de modul de organizare și funcționare decis prin hotărâre a autorității deliberative a administraţiei publice locale.

Având în vedere cele menționate, precum și faptul că, prin propunerea legislativă, se instituie o reorganizare instituțională de amploare, prin desființarea structurilor de poliţie locală şi redistribuirea atribuţiilor acestora către alte structuri din cadrul administraţiei publice locale, măsuri care produc efecte asupra raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici şi asupra funcţiei publice la nivelul administrației publice locale, precizăm următoarele:

- în considerarea măsurilor propuse, apreciem că dispoziţiile propunerii legislative ar fi necesitat o corelare mai explicită cu prevederile *Codului administrativ*, în ceea ce priveşte reorganizarea autorităţilor şi instituțiilor publice, modificarea și încetarea raporturilor de serviciu, mobilitatea funcționarilor publici, precum și respectarea drepturilor acestora şi a principiilor aplicabile funcţiei publice;
- propunerea legislativă ar fi trebuit să reglementeze în mod expres regimul juridic aplicabil funcționarilor publici afectați de reorganizare, respectiv modalitatea de preluare a personalului, situațiile în care raporturile de serviciu continuă, condiţiile în care acestea pot fi modificate sau, după caz, încetate, precum și mecanismele prin care este asigurată continuitatea carierei în funcţia publică, cu respectarea dispozițiilor *Codului administrativ*;
- în măsura în care atribuțiile exercitate în prezent de structurile de poliție locală sunt transferate către alte autorităţi sau instituții publice, apreciem că propunerea legislativă ar fi trebuit să stabilească în mod

expres efectele acestora asupra funcțiilor publice aferente și asupra raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici care exercită atribuțiile respective, în vederea asigurării unei aplicări unitare a dispozițiilor *Codului administrativ;*

- *Expunerea de motive* nu conține o analiză a impactului măsurilor propuse asupra funcției publice, inclusiv sub aspectul numărului estimat de funcții publice afectate și al modalității în care este asigurată continuitatea raporturilor de serviciu;
- dispozițiile propunerii legislative nu sunt corelate cu argumentele prezentate în *Expunerea de motive*, dat fiind faptul că între cele două se constată o serie de neconcordanțe (de exemplu, în *Expunerea de motive* se arată că soluția legislativă propusă urmărește menținerea activităților desfășurate în prezent de poliția locală, prin reorganizarea modului de exercitare a acestora, iar, în ceea ce privește personalul, se menționează posibilitatea numirii funcționarilor publici în alte funcții publice, în măsura în care se mențin atribuțiile corespunzătoare, în timp ce, din analiza dispozițiilor propunerii legislative nu au fost identificate norme care să reglementeze în mod clar înființarea unor funcții publice sau structuri organizatorice în cadrul cărora să fie preluate atribuțiile și personalul rezultat în urma reorganizării);
- în măsura în care menținerea atribuțiilor reprezintă o condiție pentru numirea funcționarilor publici în alte funcții publice, astfel cum rezultă din dispozițiile art.16 alin. (2) din propunerea legislativă, această soluție este în dezacord cu prevederile art.11 alin. (1), potrivit cărora nu pot fi înființate alte structuri cu atribuții similare celor exercitate de poliția locală.

4. Potrivit dispozițiilor art. 401 alin. (1) lit. d) și e) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ*, Agenția Națională a Funcționarilor Publici (ANFP) realizează evidența și managementul funcției publice și al funcționarilor publici, monitorizează și controlează modul de aplicare a legislației privind funcția publică și funcționarii publici, precum și respectarea normelor de conduită în cadrul autorităților și instituțiilor publice, formulând, după caz, propuneri privind măsurile care se impun. În exercitarea acestor atribuții, Agenția Națională a Funcționarilor Publici analizează și verifică modul de aplicare a dispozițiilor legale în materia funcției publice,

inclusiv în cadrul proceselor de reorganizare a autorităților și instituțiilor publice.

În acest context, semnalăm faptul că proiectul de act normativ conține dispoziții care nu sunt armonizate cu atribuțiile conferite ANFP prin *Codul administrativ*. Astfel, spre exemplu, dispozițiile art.13 și ale art.44 instituie în sarcina ANFP atribuții și obligații care excedează competențelor stabilite prin *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019*.

Totodată, raportat la atribuțiile ANFP privind evidența funcțiilor publice și a funcționarilor publici, precum și monitorizarea și controlul modului de aplicare a legislației în materia funcției publice, precizăm că, în situația în care, în procesul de aplicare a viitoarei reglementări, vor fi constatate acte sau operațiuni administrative emise cu nerespectarea dispozițiilor legale incidente, ANFP își va exercita prerogativele prevăzute la art. 403 alin. (1) din *Codul administrativ*, prin sesizarea instanței de contencios administrativ competente, respectiv, după caz, pe cele prevăzute la art. 403 alin. (2) din același cod, prin sesizarea prefectului.

5. La art. 13 din inițiativa legislativă, se prevede obligația primarilor de a constitui comisii de inventariere administrativă care să inventarieze posturile aprobate, funcțiile publice, patrimoniul mobil și imobil, armamentul, muniția etc., iar raportul comisiei de inventariere se comunică "*primarului sau primarului general, autorității deliberative competente, prefectului, Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului Finanțelor, după caz*".

Precizăm că Ministerul Finanțelor realizează centralizarea inventarelor proprietate publică/privată a statului, în baza prevederilor alin.(2) al art.288 și alin.(4) al art.356 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019*, prin folosirea aplicației informatice "*Patrim - Patrimoniul public al statului*", potrivit *Hotărârii Guvernului nr.1705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare*, respectiv prin intermediul formularului P4000 pe site-ul www.e-guvernare.ro, așa cum sunt acestea întocmite de entitățile care exercită un drept real, altul decât cel de proprietate, asupra acestor bunuri,

conform legii, şi cărora le revine sarcina de a întocmi şi de a modifica inventarul centralizat la nivelul Ministerului Finanţelor.

Menţionăm că, potrivit prevederilor lit. q) de la alin.(2) al art.2 şi ale pct.42 de la alin.(1) al art.3 din *Hotărârea Guvernului nr.34/2009 privind organizarea şi funcţionarea Ministerului Finanţelor, cu modificările şi completările ulterioare*, Ministerul Finanţelor îndeplineşte funcţia de evidenţă a bunurilor ce constituie domeniul public al statului şi a bunurilor imobile ce constituie domeniul privat al statului.

Având în vedere cele menţionate, considerăm că nu se justifică menţionarea Ministerului Finanţelor în cuprinsul alin.(3) al art.13 din iniţiativa legislativă, deoarece nu se justifică comunicarea raportului comisiei de inventariere cu privire la patrimoniul mobil şi imobil Ministerului Finanţelor, în contextul în care structurile de poliţie locală din prezent sunt organizate în subordinea unităţilor administrativ-teritoriale, iar din propunerea legislativă nu rezultă că acestea deţin bunuri din domeniul public/privat al statului.

6. Menţionăm că Guvernul României, prin Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice şi Administraţiei, a derulat anterior demersuri privind consolidarea cadrului normativ şi instituţional aplicabil poliţiei locale, inclusiv prin proiectul SIPOCA 720, orientate către profesionalizarea personalului şi dezvoltarea managementului carierei. În acest context, apreciem că *Expunerea de motive* ar fi putut evidenţia concluziile rezultate din aceste demersuri şi modul în care acestea au fost valorificate în fundamentarea soluţiei legislative propuse, în acord cu exigenţele privind fundamentarea actelor normative.

Având în vedere impactul reorganizării propuse asupra funcţiei publice, apreciem că instituirea unor dispoziţii tranzitorii suficient de clare şi, după caz, elaborarea unor norme de aplicare ar contribui la asigurarea unei interpretări şi aplicări unitare a noilor reglementări de către autorităţile şi instituţiile administraţiei publice, precum şi la evitarea apariţiei unor practici administrative neunitare.

Totodată, având în vedere că atât din *Expunerea de motive*, cât şi din conţinutul iniţiativei legislative rezultă că activităţile desfăşurate în prezent de poliţia locală sunt apreciate ca fiind necesare şi urmează să fie menţinute, apreciem că soluţia legislativă ar fi trebuit fundamentată prin raportare la necesitatea abrogării cadrului normativ existent şi a desfiinţării structurii instituţionale actuale, în condiţiile în care activităţile

respective urmează să fie exercitate în continuare de autorităţile administraţiei publice locale. În acest context, ar fi fost utilă clarificarea motivelor pentru care obiectivul urmărit nu poate fi realizat prin modificarea şi optimizarea cadrului normativ existent privind organizarea şi funcţionarea poliţiei locale, soluţie care ar putea asigura continuitatea exercitării atribuţiilor şi un impact mai redus asupra funcţiei publice şi raporturilor de serviciu ale personalului.

7. Semnalăm că, potrivit art. 3 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000,* normele de tehnică legislativă sunt obligatorii atât la elaborarea proiectelor de lege iniţiate de Guvern, cât şi a propunerilor legislative aparţinând deputaţilor şi senatorilor. Totodată, potrivit art. 1 alin. (2) din acelaşi act normativ, actele normative se iniţiază, se elaborează şi se adoptă în conformitate cu prevederile *Constituţiei* şi cu dispoziţiile *Legii nr. 24/2000.* În jurisprudenţa sa constantă, Curtea Constituţională a statuat că, deşi normele de tehnică legislativă nu au valoare constituţională, nerespectarea acestora poate dobândi relevanţă constituţională atunci când afectează exigenţele de calitate a legii consacrate de art. 1 alin. (5) din *Constituţie,* respectiv cerinţele de claritate, precizie, previzibilitate şi coerenţă a reglementării.

Deşi propunerea este intitulată „*Lege privind abrogarea Legii poliţiei locale nr. 155/2010 şi stabilirea cadrului tranzitoriu pentru reorganizarea atribuţiilor administrative locale*", analiza conţinutului său normativ relevă că acesta nu are ca obiect exclusiv abrogarea unui act normativ şi reglementarea unor măsuri tranzitorii, ci instituie un nou cadru normativ autonom, structurat în 9 capitole şi 45 de articole, care reglementează, între altele, organizarea atribuţiilor administrative locale, statutul personalului, succesiunea patrimonială, regimul arhivelor şi al bazelor de date, procedurile contravenţionale, raporturile de muncă şi de serviciu, precum şi modificarea şi abrogarea unui număr semnificativ de acte normative.

Or, potrivit art. 16 alin. (1) şi art. 17 din *Legea nr. 24/2000,* actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislaţiei, iar soluţiile legislative trebuie realizate prin corelarea cu ansamblul reglementărilor în vigoare şi prin evitarea paralelismelor, suprapunerilor sau a unor reglementări nejustificate.

Totodată, în conformitate cu art. 53 şi art. 54 din *Legea nr. 24/2000,* dispoziţiile tranzitorii trebuie să reglementeze exclusiv măsurile necesare

trecerii de la vechea la noua reglementare, fără a constitui, prin ele însele, un nou regim juridic de sine stătător.

În aceste condiţii, apreciem că structura şi conţinutul propunerii nu este conformă intenţiei sugerate de titlu şi transformă ceea ce este prezentat ca o lege de abrogare într-o reglementare primară distinctă.

De asemenea, titlul ar fi necesitat reconsiderare prin raportare la art. 46 din *Legea nr. 24/2000*, întrucât acesta trebuie să exprime în mod sintetic obiectul reglementării. Or, denumirea actuală nu reflectă faptul că proiectul instituie o reglementare de amploarea cuprinzând norme materiale noi privind organizarea administraţiei publice locale, regimul personalului, patrimoniul, arhivele, bazele de date, procedurile contravenţionale și măsurile bugetare.

Totodată, inițiativa legislativă modifică și completează un număr semnificativ de acte normative[1] și prevede abrogarea unor acte administrative normative subsecvente, respectiv *Hotărârea Guvernului nr. 1.332/2010* și ordine ale ministrului afacerilor interne. O asemenea soluţie nu este conformă exigentelor de sistematizare și de structurare prevăzute de *Legea nr. 24/2000* și ar fi impus reanalizarea concepţiei legislative a proiectului. Prin urmare, atât titlul, cât și soluția legislativă în integralitate ar fi trebuit revizuite, în vederea conformării cu exigenţele *Legii nr. 24/2000.*

De asemenea, modalitatea prin care propunerea legislativă instituie, printr-un capitol distinct, reguli generale privind modificarea unor acte normative contravine tehnicii legislative. Astfel, potrivit art. 58 alin. (3) din *Legea nr. 24/2000*, evenimentele legislative se dispun prin acte normative ulterioare, iar art. 59 alin. (2) prevede că, pentru exprimarea intenţiei de modificare, se nominalizează expres textul vizat, cu toate elementele de identificare necesare, iar dispoziţia se formulează utilizând sintagma „*se modifică și va avea următorul cuprins*", urmată de redarea

---

[1] *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ (art. 31);*
Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor (art. 32);
Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice (art. 33);
Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (art. 34);
Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române (art. 35);
Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor (art. 36);
Legea nr. 4/2008 privind prevenirea și combaterea violenței cu ocazia competițiilor și a jocurilor sportive (art. 37);
Legea nr. 155/2023 privind mobilitatea urbană durabilă (art. 38);
Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 (art. 39),
Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2010 și Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice (art. 40);
Legea nr. 136/2020 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2021 (art. 41).

integrală a noului text. De asemenea, art. 59 alin. (3) stabileşte că trebuie evitată modificarea generică ori implicită a altor acte normative şi că modificarea trebuie să privească în întregime textul vizat.

În concluzie, intervenţiile legislative ar fi trebuit realizate punctual asupra fiecărui act normativ incident, prin identificarea expresă a dispoziţiilor modificate, completate sau abrogate şi prin redarea noului conţinut al acestora, în conformitate cu dispoziţiile art. 58 - 60 din *Legea nr. 24/2000.*

8. Cu privire la soluţia legislativă privind desfiinţarea poliţiei locale, apreciem că aceasta nu valorifică şi nu reglementează în mod corespunzător consecinţele abrogării *Legii nr. 155/2010* asupra ansamblului raporturilor juridice instituite prin aceasta.

Astfel, potrivit art. 1 alin. (1) din *Legea nr. 155/2010*, poliţia locală este înfiinţată *„în scopul exercitării atribuţiilor privind apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale persoanei, a proprietăţii private şi publice, prevenirea şi descoperirea infracţiunilor"*, exercitând atribuţii în domenii esenţiale, precum ordinea şi liniştea publică, circulaţia pe drumurile publice, disciplina în construcţii, protecţia mediului, activitatea comercială şi evidenţa persoanelor.

De asemenea, *Legea nr. 155/2010* instituie un ansamblu complex de raporturi juridice privind organizarea şi funcţionarea poliţiei locale, statutul personalului, exercitarea autorităţii publice, atribuţiile de control şi sancţionare contravenţională, utilizarea armamentului şi a mijloacelor de intervenţie, cooperarea interinstituţională, organizarea comisiilor locale de ordine publică, aprobarea planurilor de ordine şi siguranţă publică şi exercitarea atribuţiilor autorităţilor administraţiei publice locale în acest domeniu.

Or, deşi propunerea urmăreşte desfiinţarea integrală a acestui cadru, normele tranzitorii propuse nu reglementează succesiunea acestor raporturi juridice şi nici modalitatea concretă de preluare şi exercitare a atribuţiilor instituite de *Legea nr. 155/2010.*

Astfel, nu rezultă cu claritate autorităţile competente să exercite atribuţiile prevăzute în prezent la art. 6-13 din *Legea nr. 155/2010* în perioada tranzitorie şi ulterior desfiinţării poliţiei locale, modalitatea de continuare a procedurilor contravenţionale şi administrative aflate în curs, regimul planurilor de ordine şi siguranţă publică, al protocoalelor

de cooperare, al comisiilor locale de ordine publică şi al celorlalte mecanisme instituţionale create în temeiul legii ce urmează a fi abrogate.

Totodată, observăm că proiectul utilizează o tehnică de redistribuire generică a atribuţiilor, fără a opera intervenţiile legislative punctuale asupra actelor normative speciale care conferă competente politiei locale şi fără a reglementa expres succesiunea competentelor, a drepturilor şi a obligaţiilor aferente structurilor desfiinţate. O asemenea soluţie este susceptibilă să genereze conflicte de competenţă, dificultăţi în aplicarea normelor contravenţionale şi discontinuităţi în exercitarea atribuţiilor autorităţilor administraţiei publice locale.

Astfel, desfiinţarea structurilor de poliţie locală şi redistribuirea atribuţiilor acestora presupun intervenţii asupra raporturilor de serviciu ale funcţionarilor publică şi asupra raporturilor de muncă ale personalului contractual, domenii reglementate de dispoziţiile părţii a VI-a din *Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 57/2019*, referitoare la statutul funcţionarilor publici, precum şi de art. 65 - 67 din *Legea nr. 53/2003 - Codul muncii*, referitoare la concedierea pentru motive care nu ţin de persoana salariatului, în cazul reorganizării angajatorului.

Totodată, proiectul produce consecinţe directe asupra exercitării competenţei de constatare şi sancţionare a contraventiilor, fiind necesară corelarea cu dispoziţiile art. 15-21 din *Ordonanţa Guvernului nr. 2/2001,* referitoare la stabilirea agenţilor constatatori şi competenţele acestora, precum şi cu normele procedurale privind întocmirea proceselor- verbale, exercitarea căilor de atac şi soluţionarea procedurilor contravenţionale aflate în curs.

În aceste condiţii, apreciem că soluţia legislativă ar fi necesitat completare prin norme tranzitorii şi de corelare care să reglementeze expres succesiunea raporturilor juridice născute sub imperiul *Legii nr. 155/2010*, în acord cu dispoziţiile art. 26 şi art. 54 din *Legea nr. 24/2000*, astfel încât abrogarea reglementării în vigoare să nu genereze un vid normativ şi să fie asigurată continuitatea exercitării atribuţiilor de interes public şi a serviciilor publice local.

9. Referitor la data intrării în vigoare a art. 34, menţionăm că, potrivit art. 45 alin. (2) din propunere, acesta intră în vigoare la „*data desfiinţării*", iar potrivit art. 3 a treia liniuţă din propunere, prin „*data desfiinţării*" se înţelege data la care se împlineşte termenul de 180 de zile

de la data intrării în vigoare a legii, aceasta din urmă fiind la 3 zile de la publicarea în Monitorul Oficial.

Astfel, coroborând dispozițiile menționate, înțelegem că data intrării în vigoare a art. 34 din propunere este situată la 183 de zile de la data publicării legii în Monitorul Oficial.

Cu toate acestea, privind în ansamblu, apreciem că soluția legislativă aleasă de inițiator pentru abrogarea *Legii poliției locale nr. 155/2010* nu respectă normele de tehnică legislativă și ridică probleme de constitutionalitate din perspectiva clarității și previzibilității. Astfel, din dispozițiile capitolului II din inițiativa legislativă, deducem că *Legea poliției locale* va coexista cu dispozițiile legii de abrogare, care îi limitează aplicarea, fără a o și modifica, încălcându-se dispozițiile art. 59 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000.*

Tot astfel, deși *Legea poliției locale* va fi abrogată abia la 180 de zile de la data intrării în vigoare a legii preconizate, atribuțiile polițiștilor locali vor fi exercitate de compartimente de specialitate ale aparatului primarului chiar de la data intrării în vigoare a legii propuse (art. 4 alin. (1) și (2) coroborat cu art. 8 alin. (2) și (3) din inițiativa legislativă).

Or, potrivit art. 64 din *Legea nr. 24/2000*, prevederile cuprinse într-un act normativ, contrare unei noi reglementări de același nivel sau de nivel superior trebuie abrogate.

Prin urmare, pentru asigurarea clarității legii, ar fi fost necesară existența unei dispoziții clare privind desființarea poliției locale, urmate de dispoziții tranzitorii detaliate care să reglementeze situațiile tranzitorii ce decurg din aceasta.

10. Dispozițiile finale trebuie corelate cu regulile privind succesiunea normelor juridice și cu structura actului normativ. În acest sens, art. 53 alin. (2) din *Legea nr. 24/2000* impune ca succesiunea dispozițiilor să urmeze ordinea logică a desfășurării activității reglementate, astfel încât normele de fond să preceadă normele procedurale, iar dispozițiile tranzitorii și finale să asigure trecerea coerentă de la vechea la noua reglementare. Or, în forma propusă, art. 44 nu asigură această corelare și nu închide în mod complet mecanismul juridic instituit prin proiect.

11. Cu privire la art. 45, referitor la soluția referitoare la intrarea în vigoare a legii, având în vedere că alin. (2) prevede că anumite dispoziții

ale legii „*intră în vigoare la data desființării*", o asemenea soluție normativă este susceptibilă de a crea confuzii între momentul intrării în vigoare a actului normativ și momentul producerii efectelor juridice ale unor dispoziții ale acestuia.

Potrivit art. 78 din *Constituția României*, legea intră în vigoare la 3 zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei. Prin urmare, *Constituția* reglementează expres momentul intrării în vigoare a legii, acesta trebuind să fie determinat sau determinabil prin raportare la publicarea actului normativ. Or, sintagma „*la data desființării*" nu reprezintă un moment autonom al intrării în vigoare a legii, ci un efect juridic stabilit chiar prin dispozițiile acesteia, ceea ce conduce la confundarea instituției intrării în vigoare cu cea a aplicării ori producerii efectelor unor norme juridice.

Legea trebuie să intre în vigoare potrivit art. 78 din *Constituție*, iar, în măsura în care legiuitorul urmărește aplicarea diferențiată în timp a anumitor dispoziții, acestea trebuie formulate în sensul că "*se aplică începând cu data desființării*" sau „*produc efecte de la data desființării*", iar nu că „*intră în vigoare*" la acel moment.

Totodată, alin. (3) utilizează sintagma „*dispozițiile tranzitorii necesare pregătirii desființării se aplică de la data intrării în vigoare a prezentei legi*", fără a identifica în mod expres care sunt dispozițiile considerate tranzitorii. În condițiile în care legea conține un număr semnificativ de norme cu caracter procedural și tranzitoriu, iar unele dintre acestea sunt deja exceptate prin alin. (2), nu rezultă cu suficientă claritate care sunt dispozițiile susceptibile de aplicare imediată și care sunt cele a căror aplicare este amânată până la data desființării. O asemenea redactare este de natură să genereze dificultăți de interpretare și aplicare, fiind contrară cerințelor de previzibilitate prevăzute de art. 1 alin. (5) din *Constituție*.

12. Totodată, semnalăm posibile vicii de neconstituționalitate constând în lipsa de accesibilitate, claritate și previzibilitate [art. 1 alin. (5) din *Constituție*], sens în care arătăm că, în ceea ce privește *principiul calității legii*, Curtea Constituțională a statuat constant în jurisprudența sa că „*legea trebuie să întrunească cele trei cerințe de calitate care rezultă din art. 1 alin. (5) din Constituție - claritate, precizie și previzibilitate. Normele juridice trebuie să aibă o redactare clară și predictibilă, astfel încât cetățeanul să își poată adapta conduita în*

funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita"[2].

Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrariului (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în *Cauza Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în *Cauza Sissanis împotriva României*, paragraful 66)"[3].

În sensul celor mai sus amintite, invocăm următoarele prevederi din propunerea analizată:

- definițiile de la art. 2 nu configurează concepte juridice noi și nici nu atribuie un înțeles specific unor noțiuni utilizate în cuprinsul proiectului, ci descriu scopul reglementării, reproduc noțiuni deja consacrate în legislația în vigoare o explică efectele ori măsurilor propuse. Cu titlu exemplificativ, sunt enunțate definiții, precum *„ordine publică"*, *„atribuții administrative locale"*, *„reorganizare administrativă"*, *„structuri administrative locale"* sau *„continuitatea serviciilor publice"*, fără a produce efecte juridice proprii;
- dispozițiile art. 3 nu se justifică, deoarece sunt redundante. În plus, aspectele referitoare la competențe și la modalitatea de aplicare a legi trebuie reglementate în cuprinsul dispozițiilor de fond ale proiectului;
- dispozițiile de la art.4 - 6 utilizează formulări și concepte a căror semnificație juridică nu poate fi determinată și care nu sunt consacrate de legislația în vigoare. În acest sens, observăm sintagme precum: *"conservarea drepturilor"* sau *"act administrativ local"*, fără ca acestea să fie definite și fără a reprezenta noțiuni consacrate în legislația administrativă;

---

[2] *Decizia nr. 189/2006*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, *Decizia nr. 903/2010*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, sau *Decizia nr. 26/2012*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012

[3] *Decizia nr. 721/2020 referitoare la admiterea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind unele măsuri în domeniul fondurilor nerambursabile europene*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1212 din 11 decembrie 2020.

• din redactarea dispozițiilor art. 4, art. 5 și art. 6, nu rezultă cu suficientă claritate momentul de referință la care acestea se raportează, respectiv dacă efectele juridice avute în vedere operează de la data intrării în vigoare a legii, de la data desființării poliției locale ori de la un alt moment, aspect de natură să genereze dificultăți în interpretarea și aplicarea reglementării. Or, determinarea momentului de la care se produc efectele juridice ale unei norme reprezintă un element esențial al previzibilității acesteia;

• art. 7 nu identifică în mod expres actele administrative supuse actualizării, autoritățile competente să dispună ori să aprobe aceste măsuri și nici regimul juridic aplicabil acestora. Totodată, sintagma potrivit căreia protocoalele de cooperare încetează *„în măsura în care au ca obiect atribuții specifice poliției locale"* nu stabilește criteriile de determinare a acestor protocoale și nici autoritatea competentă să constate încetarea efectelor acestora. Observația este valabilă și pentru art. 8;

• numeroase formulări, cu titlu exemplificativ, la art. 9, art. 10, art.11 art. 14 alin. (3), precum și în alte dispoziții ale proiectului, în care sunt utilizate expresii precum *„nu aduce atingere"*, *„nu afectează"*, *„nu se interpretează în sensul"* sau alte formulări similare delimitează efectele reglementării într-o manieră negativă, fără a consacra în mod expres soluția normativă aplicabilă. În plus, în ceea ce privește precizarea că *"nu pot înființa structuri administrative cu denumiri (...) competențe care reproduc (.....) regimul juridic al poliției locale"* de la art 11 alin (1), apreciem că este repetată inutil la art. 14 alin. (3) și încarcă nejustificat norma fără a aduce în sine vreun element de noutate[4];

• art. 12 și 14 utilizează noțiuni, precum *"grupul tehnic interinstitutional"*, *"comisiile locale de inventariere administrative"*, *"orientările administrative"* și *"hotărârile de reorganizare"*, fără a configura natura juridică, rolul și efectele acestora cu atribuțiile și competențele reglementate prin *Codul administrativ*. De asemenea, o parte a dispozițiilor au un caracter descriptiv ori repetă obligații și competențe care sunt deja în vigoare. Astfel, inventarierea patrimoniului, reorganizarea aparatului de specialitate, modificarea organigramei și a statului de funcți, redistribuirea patrimoniului ori exercitarea atribuțiilor

[4] În acest sens, arătăm că, potrivit art. 36 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, redactarea trebuia să fie concisă, fără elemente inutile.

autorităţilor deliberative şi executive sunt deja reglementate în *Codul administrativ*, precum şi prin legislaţia privind finanţele publice locale şi administrarea patrimoniului public, propunerea analizată instituind mecanisme paralele;

• dispoziţiile art. 14 alin. (2) enumeră elementele ce trebuie cuprinse în hotărârile autorităţilor deliberative (compartimente, funcţii, patrimoniu, arhive, contracte, măsuri privind personalul, credite bugetare, persoane responsabile etc.), fără a delimita elementele obligatorii de cele facultative şi fără a le corela cu regimul juridic al hotărârilor consiliilor locale şi judeţene;

• cu privire la dispoziţiile art. 16-19, arătăm că reiau, în esenţă, mecanismele juridice deja reglementate de *Codul administrativ* şi de *Codul muncii*, referitoare la reorganizarea structurilor, desfiinţarea posturilor, redistribuirea personalului, ocuparea funcţiilor rezultate în urma reorganizării şi încetarea raporturilor de muncă sau de serviciu, fără a institui derogări clare şi expres determinate care să justifice reiterarea acestor soluţii legislative. Astfel, în ceea ce priveşte funcţionarii publici, regimul juridic al reorganizării autorităţilor şi instituţiilor publice, al desfiinţării funcţiilor publice, al reorganizării compartimentelor, al ocupării funcţiilor rezultate în urma reorganizării, al redistribuirii funcţionarilor publici şi al trecerii acestora în corpul de rezervă este reglementat în mod expres prin art. 518 şi art. 519 din *Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 57/2019*. De asemenea, în privinţa personalului contractual, încetarea contractului individual de muncă determinată de reorganizarea activităţii şi desfiinţarea postului este reglementată de art. 65-67 din *Legea nr. 53/2003*, care stabilesc condiţiile concedierii pentru motive care nu ţin de persoana salariatului, respectiv caracterul efectiv al desfiinţării postului şi existenţa unei cauze reale şi serioase, precum şi garanţiile aferente acestei proceduri;

• dispoziţiile de la art. 21-25, referitoare la preluarea patrimoniului, succesiunea drepturilor şi obligaţiilor, redistribuirea bunurilor, administrarea arhivelor, predarea armamentului şi a dotărilor, respectiv preluarea sistemelor informatice şi a bazelor de date, nu configurează un regim juridic derogatoriu, ci reiau obligaţii şi mecanisme care rezultă deja din *Codul administrativ*, din *Legea Arhivelor Naţionale nr. 16/1996*, din *Regulamentul (UE) 2016/679, din Legea nr. 363/2018* şi altele. În lipsa unor derogări exprese şi necesare, reiterarea acestor reguli este de natură

să genereze paralelisme legislative, contrar dispoziţiilor art. 16 alin. (1), art. 17 şi art. 61 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*;

• în textul art. 23 alin. (1), nu sunt indicate în concret actele normative *„privind regimul armelor şi muniţiilor"* avute în vedere, conform art. 50 alin. (2)[5] din *Legea nr. 24/2000*. Observaţia priveşte şi art. 25 alin. (1) şi art. 27 alin. (2). La art. 26 alin. (1) şi alin. (2), s-ar fi impus indicarea titlului şi a celorlalte elemente de identificare ale actelor normative la care se face trimitere;

• textele analizate utilizează numeroase formulări descriptive şi enunţuri cu caracter explicativ, enumerări excesive ale bunurilor, documentelor şi operaţiunilor administrative, precum şi noţiuni insuficient determinate. În plus, nu rezultă cu suficientă claritate criteriile în funcţie de care se realizează succesiunea unor categorii de bunuri, arhive, baze de date ori contracte, autorităţile competente să dispună măsurile prevăzute de lege şi raportul dintre dispoziţiile propunerii şi reglementările speciale aplicabile fiecărui domeniu, aspecte de natură să afecteze previzibilitatea şi aplicarea unitară a reglementării. pentru dispoziţiile art. 22, art. 24 -30 şi ale art. 42 alin. (5) care utilizează, formulări cu caracter explicativ sau interpretativ, cum ar fi *„nu se consideră"*, *„nu împiedică"*, *„nu aduce atingere"*, în locul exprimării afirmative a regulii de drept;

• la art. 43, se instituie *„regimul trimiterilor legislative reziduale la poliţia locală"*, fără a identifica şi modifica în mod expres actele normative care conţin trimiteri la *Legea nr. 155/2010* sau la poliţia locală. Or, în condiţiile în care abrogarea *Legii nr. 155/2010* produce efecte asupra unui număr semnificativ de acte normative speciale, simpla instituire a unei reguli generale de interpretare nu poate substitui obligaţia legiuitorului de a opera intervenţiile legislative necesare asupra fiecărui act normativ incident;

13. Apreciem că aplicarea prevederilor iniţiativei legislative ar conduce la un impact negativ asupra bugetului consolidat.

În acest context, menţionăm că Guvernul are obligaţia de a conduce politica fiscal-bugetară în mod prudent pentru a gestiona resursele, obligaţiile bugetare şi riscurile fiscale, iar adoptarea iniţiativei legislative

---

[5] *"Dacă norma la care se face trimitere este cuprinsă în alt act normativ, este obligatorie indicarea titlului acestuia, a numărului şi a celorlalte elemente de identificare".*

ar influența negativ ținta de deficit bugetar, stabilitatea macroeconomică și ratingul de țară în relația cu organismele financiare internaționale.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menţionate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

Ilie – Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului deputat Sorin – Mihai GRINDEANU
Președintele Camerei Deputaților